

Požehnaná mezi ženami

Tento text o křtu mladé Číňanky v Quebecu v Kanadě je převzat z článku Benoîta Voyera v Revue Sainte Anne z října 2004.

13.11.2005

Je požehnaná mezi ženami. A přesto se nejmenuje Marie a nepochází z Nazareta. Sze Wan Sit se narodila v Asii, v Hong Kongu, 12. července 1981, a od svých pátých narozenin žije v Montrealu. Je požehnaná, protože ji navštívil anděl poslaný od Boha a dotkl se jejího srdce.

Povolaná ke křesťanskému životu ve věku 22 let řekla 15. února 2004 své ano přijetím křtu v katolickém kostele Sv. Ambrože na Rue Beaubien v Montrealu.

Její konverze ke katolicismu a křest přišly na konci dlouhého hledání. To začalo ve třetím ročníku střední školy, když potkala Rosalii Suarezovou, která vedla divadelní skupinu. Obě se účastnily varietního představení organizovaného Ville Saint-Pierre v Montrealu, na oslavu svátku sv. Jana Křtitele – 24. června. Různá čísla v představení nebyla jenom zábavou, ale také soutěží mezi místními talenty. Toho dne dávala Sze Wan klavírní recitál a vyhrála první cenu.

Paní Suarezová, zastižena v práci po telefonu, se ráda rozhovořila o Sze Wan, která se během přípravy onoho představení stala její přítelkyní. „Setkání s ní mi umožnila

Prozřetelnost. Vůbec jsem ji neznala. Hledala místo, kam by si sedla v hledišti. Bylo tam jen jedno volné sedadlo nalevo ode mne. Hned jsme spolu začali hovořit. Je to velmi atraktivní a prostá mladá žena. Není vůbec těžké s ní hovořit.“

O dva roky později, během organizování projektu pro seniory, představila p. Suarezová Sze Wan mladým ženám ve studentské rezidenci Fonteneige, na Woodbury Street nedaleko Montrealské univerzity. To je neziskové centrum, kde se kněží Opus Dei často setkávají s tam bydlícími mladými, aby s nimi hovořili o víře a poskytovali jim duchovní vedení. Byla to pravděpodobně tato zkušenost, co Sze Wan přineslo povolání k medicíně, říká Rosalie Suarezová, která je nyní šéfkuchařkou v Manoir de Beaujeu, nádherném vzdělávacím centru v Coteau du Lac v Quebecu –

jakýchsi duchovních lázních pro péči o krásu nitra.

Během těchto let se Sze Wan Sit, ateistka jako její rodiče, začala zajímat o filosofii a různá náboženství. Na Marianapolis College navštěvovala kursy filosofie, aby našla nějakou odpověď na své existenciální otázky. „Kursy ve skutečnosti neuspokojily moji zvědavost,“ řekla. „Pomohly mi klást otázky, ale neposkytly opravdové odpovědi.“ S přítelkyní ve studentské rezidenci vedly dlouhé rozhovory o Boží existenci, smyslu života, autenticitě bible a pravdě o Ježíši Kristu, a to vše ji nakonec přivedlo k objevení katolicismu.

Zahájení univerzity

Po získání diplomu ze studií v koleji (Diploma od College Studies) uvažovala o celodenním studiu hudby, než se pustí do studia medicíny. Ptala se na radu řady lidí,

mimo jiné svého klavírního učitele, Argentine. „On byl ten, kdo mi poradil, abych se přihlásila na lékařskou školu,“ vzpomínala při interview. „Říkal, že pracovat jako klavíristka by bylo velmi obtížné, protože pracovní příležitosti jsou vzácné a daleko od sebe. Kromě toho, výdělky nejsou nejlepší! Abyste se stali známými, musíte být nepopíratelně nejlepší.“

Sze Wan byla přijata do přípravného studia medicíny na McGill University. Ale rozhodla se nezanechat svých studií hudby, která zahájila, když jí bylo pět. „Chtěla jsem si vyzkoušet, zda jsem schopná zvládnout dva různé celodenní univerzitní programy současně a získat dobré výsledky.“ To znamenalo pracovat na kursech v lékařské škole a současně na Montrealské konzervatoři.

Od mysli k srdci

Samozřejmě neměla času nazbyt, přesto si však zvládla rezervovat několik hodin týdně k návštěvám studentské rezidence, aby pokračovala ve svém zkoumání náboženství a filosofie. Cítila, že jí zde naslouchají a že její úhel pohledu je ostatními, zvláště její přítelkyní, respektován.

Sze Wan vypravuje: „Byla jsem fascinována jejím náboženským přístupem. Ne vždy jsme si rozuměly, ale to pro mne nebylo podstatné. Kladla jsem jí mnoho otázek, na které se jí těžko odpovídalo. Tak požádala otce Erica Nicolaie, aby mi poskytl krátké přednášky o tématech, na která jsem se ptala, a on souhlasil.“

„Slyšela o mé vlastní konverzi ke katolicismu,“ vzpomíná otec Nicolai. „To ji fascinovalo a tak si o tom chtěla povídat. Kladla velmi inteligentní otázky. Neuspokojovaly ji

konfekční odpovědi. Víra v Ježíše je ve skutečnosti v první řadě záležitostí srdce. Hodně jsme se za Sze Wan modlili.“ Aby reagoval na množství jejích pochybností, kněz jí poradil přečíst si Příručku křesťanské apologetiky od Petera Kreefta, protože ta obsahuje odpovědi na mnoho fundamentálních otázek o víře.

To byly týdny, kdy se připravovala na závěrečné zkoušky prvního roku klavírního studia. „Moje babička z otcovy strany přijela a bydlela u nás asi měsíc. Žije v Calgary a je protestantka. Chodí do kostela každý týden. Modlí se před jídlem a před spaním. Připadalo mi to velmi hezké. Následovala jsem jejího příkladu a začala se modlit. Chtěla jsem vidět, jestli modlitba opravdu funguje! Ostatně byl konec semestru a měla jsem před sebou spoustu zkoušek. Největší stres mi působily zkoušky z klavíru. Začala jsem se modlit –

říkala jsem si, že nemám co ztratit, prostě to jenom zkusím. V té době jsem četla Evangelium sv. Jana, které mi půjčila protestantská přítelkyně, která se mnou studovala medicínu. Jedna pasáž říká: 'Když prosíte, Bůh se postará.'“

„Nadešel den klavírní zkoušky. Bylo pro mne opravdu důležité složit ji dobře. Před zkouškou jsem se modlila. Do modlitby jsem vložila celé srdce. Na začátku jsem chtěla hlavně vyzkoušet Boha. Řekla jsem mu: 'Když získám víc než 90 %, uvěřím v tebe!' Před tím jsem nikdy neměla přes 90. Ale po chvíli přemýšlení jsem došla k závěru, že není moc dobré se modlit takto, dávat Bohu podmínky. To je smlouvání! Nakonec jsem ho poprosila, aby mi pomohl vydat ze sebe maximum, kterého jsem schopna.“

Když mluví o zkoušce, má rozšířené oči. „Bylo to neuvěřitelné! Nikdy předtím jsem tak nehrála! Přišlo to úplně samo! Předtím jsem měla problémy s některými pasážemi a nedokázala jsem ty zádrhele odstranit. Ale během zkoušky bylo všechno přesně tak, jak jsem to chtěla. Byl to pocit, který je těžké popsat, ale opravdu jsem cítila, že mi pomáhá Bůh. Bylo to jako bych to nehrála já, ale On skrze mne. Vůbec jsem se necítila sama. Necítila jsem žádný stres. V hlavě jsem měla klid a pokoj. Vůbec na nic jsem nemyslela. Hrála jsem hodinu. Na konci mi můj profesor, který mě znal už deset let, řekl, že mě předtím nikdy neslyšel takto hrát. Když jsem opustila místnost, jeden člen komise mi přišel pográtulovat. Řekl, že nikdy nikoho neslyšel takto hrát. To mě opravdu dostalo. Jasně jsem si uvědomila, že to pro mne hrál Bůh. Vyslyšel moji modlitbu. Na známce mi po zkoušce už vůbec nezáleželo. V mých očích

bylo důležité, že to byl důkaz, že Bůh existuje.“

Dostal 96, nejvyšší známku udělenou v konzervatoři toho roku. Ve svém přesvědčení Sze Wan opustila ateismus a vydala se na cestu za pravým náboženským významem. Přitahovala ji idea osobního Boha, který se stará o každého jednotlivce. Vlastní zkušenost jí ukazovala, že to je autentické. Křesťanství jí začalo připadat samozřejmé. Četla o tomto tématu knihy a hovořila o něm s přáteli. Chodila do katolických a protestantských kostelů. Hledala cestu a modlila se. Celý rok se nic nestalo. Čekala na znamení od Boha.

Božské požehnání

Každý den chodila do Fonteneige na rozjímání. Jednoho večera potkala jinou Číňanku, která tam přišla se sestrou, která přijela na návštěvu. Sestra žije a studuje medicínu v Hong Kongu, kde navštěvuje centrum Opus

Dei. Tato mladá žena chtěla být pokřtěna, ačkoliv její rodiče pokřtěni nebyli.

„Zapůsobili na mne,“ řekla Sze Wan. „Přišlo to ve chvíli, kdy jsem potřebovala povzbuzení na mé vnitřní pouti a v mém životě. Vzali mě do katolického kostela v Čínské čtvrti. Bylo to dost zvláštní. Mše byla celebrována v kantonštině. Tito lidé vytvořili jakýsi kompromis mezi čínskou a západní kulturou.“ Začala se hihňat a dodala: „V tom kostele je obraz Ježíše s apoštoly. Všichni na tom obraze jsou Číňané.“

O víkendu Dne práce v roce 2003 ji dvě sestry pozvaly na čínský tábor v Ontariu. Bez váhání souhlasila, že s nimi pojede. Potkala tam mnoho katolíků svého věku. Byli veselí a laskaví a byla s nimi legrace. Četli spolu bibli. Byly tam také představovány humanitární projekty. Besedovali s kněžími. Pro Sze Wan to

bylo docela zajímavé, ale nic ji doopravdy nezasáhlo.

„Těsně před odjezdem se konala venkovní mše na trávníku vedle jezera. Zatímco ostatní přijímali Eucharistii, musela jsem sedět a čekat, ale přítelkyně se mne zeptala, jestli nechci přijmout požehnání od kněze. Souhlasila jsem a šla dopředu. Okamžitě po požehnání jsem začala plakat. V celém shromáždění jsem byla jediná, kdo plakal. Konečně jsem osušila slzy. Po mši kněz uděloval požehnání každému zvlášť. Znovu jsem šla k němu. Ve chvíli, kdy mi požehnal, jsem znovu začala plakat. Pro mne to bylo Boží pozvání vstoupit do jeho domu, s ním, s jeho ostatními syny a dcerami.“ V autobuse cestou zpátky do Montrealu všem oznámila svůj úmysl stát se katoličkou.

Křest

Bez odkládání řekla o svém rozhodnutí otci Ericu Nicolaiovi. Uspořádal pro ni sérii lekcí z katechismu. Své rozhodnutí svěřila svým rodičům a ti je akceptovali. Navzdory svému ateismu byli po jejím boku v den jejího křtu, který byl slaven v angličtině. Jak je při křtu dospělých obvyklé, recitovala vyznání víry a během obřadu přijala také svaté přijímání a biřmování. „Křest není konec duchovní cesty, je to jen začátek,“ řekl otec Eric Nicolai. „S ní a pro ni musí církev poskytnout formační prostředky, aby její víra pokračovala v růstu. Navíc, Sze Wan ted' musí být nástrojem, který pomůže dalším osobám přibližujícím se k Bohu.“

V dubnu 2003 dokončila Sze Wan Sit svá klavírní studia a dnes studuje čtvrtý rok medicíny na McGill University.

Revue Sainte Anne, říjen 2004,
str. 393 – 398, autor Benoît
Voyer

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
pozehnana-mezi-zenami/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/pozehnana-mezi-zenami/) (05.08.2025)